

ומצא שם ספר, והיו בו צרופי אותיות אז"ח הוא ד' וכו', והיה מצויר בהספר כלים ובתוך הכלים היו אותיות. גם היה בתוך הכלים אותיות של הכלים שיכולין לעשות על ידם אלו הכלים, והיה לו חשק מאד ללמוד את הספר.

בתוך כך, הסתכל והנה הוא בביתו, חזר והסתכל והנה הוא שם, והתיישב עצמו לעלות אל ההר, אולי ימצא שם איזה ישוב.

וכשבא אל ההר, ראה עומד שם אילן של זהב עם ענפים של זהב, ועל הענפים תלויים כלים, כמו אלו הכלים המצוירים בספר, ובתוך הכלים היו כלים שעל ידם עושים אלו הכלים. והיה חפץ ליקח משם הכלים ולא היה יכול, מחמת שהיו נסבכים שם על הענפים שהיו בעקמימות. בתוך כך הסתכל והנה הוא בביתו.

והיה לו פליאה גדולה, מה זאת שהוא פעם בכאן ופעם שם! והיה חפץ לספר זאת לבני אדם אך איך מספרין פליאה כזו לבני אדם מה שאין ראוי להאמין.

בתוך כך, הסתכל מן החלון וראה את האורח הנ"ל, והתחיל לבקש אותו מאד שיבוא אצלו, ואמר לו: אין לי פנאי כי אני הולך אצלך. אמר לו: זה בעצמו נפלא בעיני, הרי אני כאן ומה זה שאתם הולכים אצלי. השיב לו: בשעה שנתרצית לילך עמי ללוות אותי מן הפתח, אז לקחתי ממך הנשמה ונתתי לה לבוש מן הגן עדן התחתון והנפש רוח נשאר אצלך. ועל כן, כשאתה מדבק מחשבתך לשם, אתה שם ואתה ממשיך הארה ממנו אליך, וכשאתה חוזר לכאן אתה כאן.

ואיני יודע מאיזה עולם הוא, מעולם טוב הוא בודאי ועדיין לא נגמר ולא נסתיים.

צדיק

(מספר אוצר הידאה - צדיק - ד"א)

דרך כמה אנשים שאומרים אחר הסתלקות הצדיק, חס ושלום, שעתה כבר לא נשאר לנו כלום, חס ושלום, ואף על פי שמצד אחד אומרים קצת אמת, כי בודאי לא נשאר ממש צדיק כזה כמו שאמרו רבותינו ז"ל **פני משה כפני חמה פני יהושע כפני לבנה, אוי לאותה בושה** וכו', אבל אף על פי כן אסור לישאר, חס ושלום, בזה לומר שמחמת זה אפס תקוה, חס ושלום, כי נהפך הוא כי לא יטש ה' את עמו לעולם, וממשלתך בכל דור ודור.

על כן צריכין להאמין שאף על פי שצריכין בודאי להתגעגע מאד אחרי הצדיק האמת בחינת משה, אף על פי כן צריכין לסיים בדברי נחמה, לנחם ולשמח עצמו בהשארותו, דהיינו חדושי התורה הקדושה שנשאר ממנו על ידי ספריו ותלמידיו, כי מהצדיק האמתי בודאי נשאר השארה טובה לנצח, רק צריכין לבקש ולחפש הרבה כנ"ל.

חיי מוהר"ן

(חיי מוהר"ן - שלא להתעקש על שום דבר... ת"ל)

אין דרכו (של רבינו ז"ל) לייפץ את האדם ולגזור עליו בדוקא שיעשה דוקא כמו שהוא מצוה, רק הוא מייצעו בדרך עצה טובה: אם יעשה יעשה ואם לאו לאו. אף על פי שרצונו שיעשה כך, אף על פי כן, אין דרכו לדחוק על שום דבר שיהיה דוקא כך, אלא אם יהיה יהיה ואם לאו לאו. ויש לי כמה טעמים על זה.

גם אני יודע, שכל טובות עולם הזה אין טובות שלמה, וכל טובה מטובות עולם הזה מוכרח שיתגלגל ממנה איזה דבר שאינו טוב. כי אי אפשר שיהיו טובות עולם הזה שלמות לגמרי, על כן אינו רוצה לגזור ולדחוק את האדם שיעשה דוקא כרצונו, פן בסוף, כשיתגלגל איזה דבר לא טוב מזה, יתרעם עליו שעל ידי עצתו בא לו זאת. וכן, בכל דבר, אינו דוחק את השעה שיהיה דווקא כך; ואפילו על המשרת אינו יכול לדחוקו, שיעשה דווקא תכף את מה שצריך לעשות.

ואמר [רבינו ז"ל] אז בתחילת שיחה זאת: אני חזק בכל הדברים שלי. כי בכל דבר ודבר מהדברים שלי, יש לי כמה טעמים. וגם בזה אני חזק מאד, מה שאיני גוזר על האדם שיעשה דווקא וכו' כנ"ל, כי יש לי כמה טעמים על זה, וגם אני יודע שכל טובות עולם הזה וכו' כנזכר לעיל.

אכילה

(מספר אוצר הידאה - אכילה - ע"ה)

כל הדברים שבעולם כלולים מארבעה יסודות שהם: אש, רוח, מים, עפר; וגם האדם כלול מארבעה יסודות הנ"ל, וחיותו על ידי המאכל שכלול גם כן מארבעה יסודות, כי עיקר הרוח חיים נמשך לאדם על ידי אכילתו, כנראה בחוש, שעל ידי זה קיום חיות האדם.

אבל באמת, **לא על הלחם לבדו יחיה האדם, כי על כל מוצא פי ה' וכו'**, היינו על ידי הרוח חיים שהמשיך ה' יתברך לתוך דבר המאכל, על ידי זה יחיה האדם, ועיקר החיות הוא על ידי התורה, שמשם תוצאות הרוח חיים, כמבואר בפנים, על כן צריכין לאכול על פי התורה, בבחינת **ותורתך בתוך מעי**, כי אין כח להדבר הנאכל להחיות את האדם כי אם על ידי התורה שמשם עיקר החיות, בבחינת **על כל**

מוצא פי ה' יחיה האדם.

וזה בחינת הברכה שצריכין לברך על כל דבר שאוכלין, כי הברכה הוא בחינת **מוצא פי ה'**, בחינת הרוח חיים דקדושה, שהוא הרוח ממללא שעל ידי זה עיקר החיות.

מכתב

(מספר אבי הנחל ב' - מכתב רס"ו, ב')

אמונה היא בחינת כלי, לקבל את האור החכמה בתוכה. כי אור ה' יתברך בעצמו כביכול, אי אפשר לקבל מחמת ריבוי אור, ואי אפשר לקבלו כי אם על ידי כמה וכמה כלים. ועיקר כלל כל הכלים של הקדושה, נעשין רק על ידי אמונה, כי על ידי אמונה - שמאמינים בו יתברך, בלי שום חכמה ושכל - על ידי זה נעשה כלי.

וכשזוכה להיות חזק ותקיף באמונתו, אז זוכה אחר כך שיתהווה מבחינת האמונה כלי, עד שיקבל בתוכו בחינת האור, עד שיזכה לאיזה השגה, והכל כפי תוקף האמונה שהיה לו.

והעיקר הוא אמונת חכמים, כי מעוצם גדולתו ורוממותו יתברך אי אפשר לזכות אפילו לבחינת אמונה, כי אם על ידי החכם והצדיק האמיתי, שזכה על ידי יגיעתו ועבודתו ואמונתו השלימה להשיג השגת אלקותו יתברך, והם יכולים להמשיך לנו מאורו וטובו יתברך, להכניס בנו אמונה הקדושה.

וגם מהצדיקים האמיתיים אי אפשר לקבל כי אם על ידי אמונה דהיינו אמונת חכמים שצריכין להאמין בהם באמונה לבד כי גם אור הצדיקים האמיתיים רחוק וגבוה מאתנו מאד מאד ואין לנו שום השגה ותפיסה בהם, בהצדיק, ואי אפשר לנו להתקרב אליו ולקבל ממנו כי אם על ידי אמונה לבד דהיינו אמונת חכמים, כי צריכין כמה וכמה כלים דקדושה לקבל בתוכם את אור הקדושה.

ועיקר הכלים נעשין על ידי אמונת חכמים, בבחינת **ויאמינו בה' ובמשה עבדו**, כי אי אפשר להאמין בה' כי אם כשמאמינים במשה עבדו, דהיינו בחינת **אמונת חכמים**, וזה עיקר החילוק וההבדל שבין ישראל לעכו"ם, כי גם חכמי העכו"ם מאמינים בו יתברך.

המקום שבו נולדנו ונתקשרנו בהאמת באור האמת בהאבה חזקה ונשגבה ונוראה שאין כמוה בעולם.

עלינו להודות ולהלל לה', בקול רינה ותודה, על גודל החסד הנפלא והנורא עד אין סוף ואין תכלית, שעשה ה' יתברך עמנו (עמד) ועם כל ישראל, לקרבנו (לקרבך) לאור קדוש ונורא כזה, שאי אפשר לדבר בזה כלל, שמקבץ כל הנדחים ואבודים כמונו היום, בדור החושך הזה ומכניסים בתוך הקדושה העליונה עלאה דעלאה, עליונה שבעליונות, אשריך וטוב לך שזכית לזה.

120 life